

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

A romantic illustration of a man and a woman in historical attire embracing in a snowy landscape. The woman is wearing a dark blue dress with a white fur collar, and the man is wearing a dark blue coat and a white cravat. They are standing on a rocky outcrop with a sunset or sunrise in the background.

JENNI
FLETCHEROVÁ

Pochybná závěť

JENNI FLETCHEROVÁ

POCHYBNÁ ZÁVĚŤ

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

moje knížky se věnují převážně vztahům milostným, ale často v nich hraje také velkou roli vztah hrdinky nebo hrdiny k rodičům. Mnohdy není právě ideální a častokrát volí moji hrdinové ochranu před otcem nebo matkou v náruči partnera, který jim vynahrazuje lásku rodičů, o niž byli ochuzeni.

Tak je tomu i v romanci Jenni Fletcherové Podivné dědictví. S touto autorkou se setkáváte v historické romanci poprvé, ale jsem přesvědčen, že Vás její příběh osloví.

Už třikrát jste se setkala se spolkem rošťáků, vlastních klub s dosti nevalnou pověstí. Tento měsíc se s ním rozloučíte posledním příběhem, který jeho autorka Sophia Jamesová nazvala Následky minulosti.

Přeju Vám krásné zážitky z četby.

S láskou

Váš Harlequin

Jenni Fletcherová

POCHYBNÁ ZÁVĚŤ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Captain Amberton's Inherited Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2018 by Jenni Fletcher
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5030-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5031-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5032-0 (PDF)

PROLOG

Amberton Castle, Severní Yorkshire – rok 1862

„Z tohotohle se už nedostanu, Lanci. Jsem v pasti.“

Kapitán Lancelot „Lance“ Amberton se odvrátil od mimořádně přitažlivé rusovlásky na tanečním parketu a upřel na bratra hloubavý pohled. Z tónu jeho dvojčete bylo patrné, že nemluví o tanečním sále. Kritizoval otcovo despotické chování už stokrát předtím, ale nikdy tak zdrceně. Lance to natolik znepokojilo, že téměř přehlédl lokaje, který kolem procházel s podnosem pití. Téměř.

„Můžeš si za to sám.“ Rychle natáhl ruku a uchopil sklenku s brandy, která byla určena jejich otci. „Nesmíš se pořád chovat tak hrozně zodpovědně. Udělej něco šokujícího. Pokus se jednou začas vzepřít.“

„To se ti snadno řekne.“ Arthurovy oči, stejně syté jantarové jako ty jeho, vypadaly sklíčeně. „Utéct a vstoupit do armády oba nemůžeme.“

„Mně nic jiného nezbylo.“ Lance si odhrnul z čela pramen tmavých, kaštanově hnědých vlasů. „Jinak by mě otec vyhodil z domu.“

„To není pravda.“

„Víš, že je. Od matčiny smrti se pořád hádáme. Čím dál jsme od sebe, tím spolu vycházíme líp.“

„Přesto bych byl rád, kdybys mi řekl předem, k čemu se chystáš.“

„Aby ses mohl zachovat *správně* a ještě za tepla mu to vyslepičit?“

Arthur provinile sklopil oči. „Kdyby ses na něj obrátil, koupil by ti důstojnickou hodnost.“

„Právě tomu jsem se chtěl vyhnout. Nechci mu nic dlužit. Mám peníze, které nám odkázala matka, a chci si vybrat vlastní regiment. Otec by mě držel co nejbliž k domovu, aby na mě mohl neustále dohlížet.“

„Přesto je rád, že tě tu dnes večer má.“

„Aby se pochlubil nezdárným synem v uniformě?“

Lance přešel taneční sál opovržlivým pohledem. I když měl radost, že se zase setkal s Arthurem, rodný dům ho už nelákal. Od regimentu odjel před pouhými dvěma dny, a už se nemohl dočkat, až se tam zase vrátí. Kolovaly klepy, že je pošlou do ciziny, a Lance se nesmírně těšil, až nechá Yorkshire za zády.

„Nepodceňuj se.“ Arthur mu věnoval soucitný pohled. „Je ti dvaadvacet a už jsi vojenský kapitán. Vedeš si ve všech směrech skvěle. Můžeš na sebe být hrdý.“

„Těší mě, že si toho někdo z rodiny všiml.“

„Otec to dobře ví. A svým způsobem si tě váží.“

Lance se posměšně ušklíbl. „To je tedy změna. Ještě štěstí, že se příští týden vracím k regimentu, jinak bychom si zase vyjeli po krku – a tentokrát jsem ozbrojený.“

„V posledním půlroce se mi po tobě stýskalo. Chybí mi dokonce i naše hádky. Od chvíle, kdy jsi odjel, mě otec poučuje desetkrát víc než předtím. Sotva vstanu, už do mě hučí, jak jsou povinnosti a zodpovědnost důležité, a skončí s tím, až když jdu spát. Poslední dobou chodím na kutě se slepicemi, jen abych se toho vyvaroval. Radí mi, kam mám chodit, co

si mám oblékat, s kým mám mluvit, a dokonce i co mám říkat. Už mě to unavuje.“

„Všiml jsem si.“

„Nevím, jak dlouho to ještě vydržím. Kéž bych byl stejně odolný a vytrvalý jako ty, ale nejsem. Připadám si čím dál vyčerpanější.“

Lance se znovu napil brandy a marně se snažil vymyslet nějakou uklidňující poznámku. Arthur byl z nich dvou odjakživa přemýšlivý, racionální a klidný, kdežto on... Příliš se podobal otci, nejdřív útočil a teprve potom pokládal otázky. Bojovat uměl dobře.

„Dnes večer se tím netrap.“ Položil ruku Arthurovi na rameno, aby se mu pokusil zvednout náladu. „Je tu spousta pěkných dívek, které nás můžou přivést na jiné myšlenky. Užijme si trochu zábavy.“

„Otec zábavu neschvaluje, to už bys měl vědět, a nechci poslouchat další nabubřelou přednášku o tom, jak se nemáme chovat.“

„Nic na tom není. Jen mě sleduj.“

„Copak nechápeš, jak jsem to myslel?“ Arthur na něj vrhl vyčítavý a zároveň prosebný pohled. „Hlavně neztrop žádný skandál jako vloni u Kendallových. Jestli tenhle ples pokazíš, nikdy ti to neodpustí.“

„Nemám v úmyslu nic kazit. A pokud jde o ten takzvaný skandál, skoro jsem se Olivie Kendallové nedotkl. Každopádně ne víc, než sama chtěla.“

„Byla zasnoubená! Kdyby vás na té terase přistihl někdo jiný než já...“

„Tak kdo ten večer vlastně zkažil?“

„Prosím, Lanci, snaž se výjimečně chovat slušně. A i když by se mi hodilo, abys otce rozptýlil, dnes večer mě čekají krušné chvíle.“

„Jsme jen na plese, Arthure.“

„Ne jen na plese.“ Arthur si ztěžka povzdychl. „Nenapadlo tě, proč se otec zčistajasna rozhodl uspořádat tak velkolepou událost?“

„Ne.“ Teď, když o tom přemýšlel, to opravdu *bylo* zvláštní, hlavně vzhledem k mizernému finančnímu stavu, v němž se jejich rodina ocitla. Taneční sál obložený dubovým dřevem se obvykle používal jen jednou za rok, a to kvůli konání jarního plesu, který otec považoval za svou společenskou povinnost.

Dnes se však zdálo, že má netypicky rozhovornou náladu. Jen málokdy vypadala místnost tak skvostně. Každé vhodné místo zdobily bílé a červené řezané květiny, podlaha byla tak nablýskaná, že se leskla jako sklo, a v křišťálových lustrech nad jejich hlavami zářily stovky svíček.

„Mě ano. Bylo mi jasné, že má něco za lubem, ale nečekal jsem...“ Arthur se zhluboka nadechl. „Asi bych ti to neměl říkat, ale odpoledne si mě zavolal k sobě do pracovny. Chce, abych se oženil s dcerou Jeremyho Harpera.“

„Toho loďáře?“ Lance skoro vyprskl doušek brandy. „Odkdy má ten starý bručoun dceru?“

„Od chvíle, kdy se před osmnácti lety narodila.“

„Netušil jsem ani, že je ženatý.“

„Není. Manželka mu zemřela před několika lety, ještě dřív než naše matka. Copak si opravdu vůbec nevšímáš, co se kolem tebe děje?“

„Podobných věcí ne.“

„Lanci...“

„Takového pohledu mě prosím ušetři. Víš, že radši plavu na mělčině.“

„Ne, rád se noříš z hloubky, ale nepřemýšlíš o tom.“

„Je v tom snad nějaký rozdíl?“

Arthur rázně přikývl. „Jde o to, že jednou se

možná budeš chtít ve vodě postavit, ale už to nepůjde. Měl bys alespoň občas vykouknout nad hladinu.“

„Zapíšu si to za uši. Zítra si přečtu nekrology.“

„Tak jsem to nemyslel.“

„Já vím, ale ničeho jiného nejsem schopný.“ Lance dopil zbytek brandy a odložil sklenku na táč číšníka, který je právě míjel. „Tak jaká je tvoje nevěsta?“

„Jmenuje se Violet a není to moje nevěsta, alespoň zatím. Nemám tušení, jak vypadá, natož jaká je, a podle všeho ji nezná ani nikdo jiný. Harper ji celý život drží zamčenou v tom svém mauzoleu z červených cihel, kterému říká dům. Pokud vím, přišla dnes do společnosti poprvé.“

„Jestli je stejná jako Harper...“ Lance se rozesmál, ale pak se zarazil. „Promiň. Alespoň víš, že bude poslušná. Pokud vyrůstala s ním, jinak to být ani nemůže. Takový život určitě nebyl snadný.“

„To je pravda,“ připustil Arthur. „Nikdy jsem nepochopil, jak se otec může s tím starým tyranem přátelit.“

„Předpokládám, že to souvisí s penězi. Ta dívka bude jednoho dne bohatá jako Krésus. Ale jestli se tu máš seznámit s *budoucí* nevěstou, měl bys odtrhnout oči od Lydie Websterové. Chováš se celý večer jako láskou roztoužené štěně.“

„Opravdu je to tak zřejmé?“ Arthurovi zčervenaly lícní kosti.

„Jen klid, všiml jsem si toho pouze já a všichni ostatní v místnosti.“

„Nemůžu si pomoci, Lanci, ale nádhernější stvoření jsem ještě neviděl. Miluju ji.“

„Lydie Websterovou?“ Lance vrhl další pohled přes taneční sál, aby se ujistil, že oba mluví o stejné ženě. „Je to koketa, zlatokopka a vyložená

nestoudnice, která tě pustí k vodě hned, jakmile zjistí smutnou pravdu o našich rodinných financích. Bude lepší, když využiješ šance a oženíš se se slečnou Harperovou.“

„To není pravda!“ V Arthurově obličejí se objevil vzácný záblesk hněvu. „Tak ošklivě o ní nemluv.“

„Jen se ti snažím pomoci, abys neudělal chybu.“

„Kdepak, chováš se stejně jako otec, jako bych neměl vlastní hlavu. Ale mám vlastní rozum a měl bych mít právo vybrat si manželku sám.“

„Správně, to bys měl. Tak to otci pověz. Odmítni si slečnu Harperovou vzít.“

Arthur se zatvářil zasmušile. „Ještě jsem neslyšel, že ty bys nějakou ženu odmítl.“

„Nemusím, protože nejsem dědic. Na mladšího bratra nikdo nelíčí.“

Ne že by to ženám bránilo chtít dělat jiné věci, pomyslel si cynicky...

Například Cordelia Braithwaiteová na něj vrhala svůdné pohledy celý večer, v podstatě od chvíle, kdy se s ní manžel rozloučil a odešel do karetního salonku. Nemluvě o té půvabné a v současnosti velmi osamělé rusovlásce. I když *právě* slíbil, že se bude chovat slušně, některé příležitosti si člověk zkrátka nemůže nechat ujít. Jakmile uchlácholí bratra, chopí se jich.

„Jsem starší jen o deset minut,“ postěžoval si Arthur zahořkle. „Někdy bych byl nejradši, kdybychom si spolu prostě prohodili místa. Potom bys to mohl oznámit otci místo mě.“

„Obávám se, že takový plán by brzy ztroskotal. Ať bych se snažil sebevíc, nepodařilo by se mi vypadat tak zodpovědně ani inteligentně jako ty. Po deseti minutách by všechno prasklo.“

„Asi máš pravdu.“ Arthurův truchlivý hlas

podbarvil vzdor. „Možná je skutečně načase, abych se mu vzepřel.“

„To je slovo muže.“

„Jen musím být upřímný.“

„Přesně tak.“

„Povím mu, že mám vlastní plány.“

„Správně.“

„Řeknu... Počkat!“ Arthur prudce zvedl ruku a chytil bratra za rameno. „Tamhle je.“

„Kdo?“

„Violet Harperová!“

Lance se nenuceně obrátil ke dveřím. Chvíli mu trvalo, než zahlédl osobu, o níž právě mluvili. Ve společnosti obou jejich otců stála ta nejdrobnější a nejneobvyklejší žena, jakou kdy viděl.

Vůbec nevypadala, jak očekával. Okamžitě v něm vyvolala představu nevinné sedmikrásky mezi dvěma pichlavými bodláky. Oblečená v bílých šatech působila spíš jako pohádková víla a ve světle svíček měl pocit, jako by ji obklopovala průsvitná zář.

Rovné stříbřitě světlé pableskující vlasy jí dopadaly až k pasu. Výškou dosahovala sotva k ramenům jejich otce, jehož sto osmdesáticentimetrovou postavu Lance i Arthur zdělili. Mohl by ji muž políbit, prolétlo mu hlavou, aniž by ho začalo bolet v zádech? O jiných věcech nemluvě. Ne že by se takové výzvě vyhýbal...

„Mohlo to být horší,“ ušklíbl se a přátelsky štouchl Arthura do žeber.

„Takhle si představuješ slušné chování?“

„Připadá mi to velmi zábavné. Tedy otcův výběr nevěsty. Vypadá jako kotě.“ Zakřenil se. „Nejradši bych ji pohladil po hlavě.“

„Tak si ji vezmi sám.“

„Půjdeme mu to navrhnout? Rád bych viděl, jak by se na to tvářil. A Harper taky. Oba staříky by na místě klepla pepka.“

„V tom případě bychom jim to možná navrhnout měli.“

„Je hezká.“

„Opravdu si to myslíš?“

„Neobvyklá. A mně se neobvyklost líbí.“

„O tom nepochybuju. Už jsi někdy potkal ženu, která by se ti nelíbila?“

Lance nestoudně pokrčil rameny. Byla to pravda, nebyl zaměřený na určitý typ. Obdivoval rozmanitost – čím větší, tím lepší. Přesto na slečně Harperové bylo něco mimořádně fascinujícího, co u něj vyvolalo větší zájem, než předpokládal.

Uznale přejížděl pohledem po její tváři a postavě. Kvůli drobnému vzrůstu a neobvyklé barvě vlasů vypadala podivuhodně nadpozemsky, jako by byla v místnosti, ale zároveň se jí bůhvíjak dařilo být mimo ni. Nenapadalo ho, jak jinak by to vysvětlil, ale ten rozpor ještě posiloval její přitažlivost.

Čím déle se na ni díval, tím lépe si všímal dalších drobných nesouměrností. Ačkoliv byla malá, měla příjemně široké a zaoblené boky a plná ňadra, což ho velmi rozptylovalo. Snad polovinu obličeje zaujímalily oči, jejichž intenzivní modř byla nápadná dokonce i na dálku. A pokud šlo o její ústa – přistihl se, že si instinktivně přešel jazykem po rtu –, určitě byla ta nejsmyslnější, jaká kdy viděl. Plná a lákavá jako třesnička, kterou by nejradši utrl.

Vzal si od kolemjdoucího lokaje flétnu s šampaňským a rychle ji vypil. Vyvedlo ho z míry, jak silně ho přitahovala. Kdyby tu nešlo o manželský závazek, možná by žárlil na vlastního bratra.

„Co si o svatbě s tebou myslíš?“ zeptal se a konečně od ní odtrhl pohled.

„Neví o ní.“

„Cože?“

Arthur se obrátil zády ke dveřím. „I když je to celé bizarní, otec a Harper už sepsali dokumenty. Shodli se na tom, že si ji mám vzít, až když Harper zemře. Sám se ženil pozdě, takže bůhvíkolik mu už je. Jsme sice zasnoubeni, ale jí to oznámí až po pohřbu. Potom se vezmeme, já dostanu jeho majetek a ona získá titul.“

„Nemá do té záležitosti co mluvit?“

„Jak je vidět, tak ani jeden z nás.“

„Co když bude Harper žít dalších dvacet let? Vypadá, že tu zůstane navěky.“

„I na to pravděpodobně existuje nějaká klauzule. Otec ode mě očekává, že zplodím dědice, a nepředpokládám, že bude ochotný tak dlouho čekat.“

„V tom případě možná přece jen existuje řešení.“ Lance povytáhl obočí, když Harper pustil dívčinu paži a předal ji jejich otci, jako by se na tom předem domluvili. „Stačí udržet toho starého bručouna naživu.“

„I tak je to morbidní.“

„Čekal bys snad od těch dvou něco jiného?“

Arthur opovržlivě zavrtěl hlavou. „Otec pořádá tenhle ples jen proto, aby na něj udělal dojem. A prostě předpokládá, že s jejich plánem budu souhlasit. Někdy se mnou jedná jako se psem.“

„V tom případě ho kousni.“ Lance zjistil, že se jeho pohled sám od sebe stáčí zpátky k dívce. „Opravdu si myslíš, že ji celý život držel pod zámkem? Vypadá jako víla. Jen se podívej na ty její vlasy...“

„Jsou bílé.“

„Stříbrné.“

„Jestli je jí tolik, aby ji zasnoubili, měla by je mít vyčesané nahoru.“

„Možná jí to nedovolili. Tak či onak jdou sem. Připrav se být šaramantní.“

„Nechci...“

Arthur zmlkl, protože se vedle něj objevil otec a pevně svíral za loket slečnu Harperovou.

„Otče.“ Lance se usmál jako nevinátko a Arthur se strnule uklonil. „Představíte nás své okouzující společnosti?“

„Právě jsem se k tomu chystal.“ Otec si je změřil podezřívavým pohledem. „Slečno Harperová, tohle jsou moji dva synové, ctihodný Arthur Amberton a...“ následovala krátká, ale znatelná pauza, „kapitán Lancelot Amberton.“

„Ne tak docela ctihodný.“

Lance nasadil okouzující úsměv, sáhl po její ruce a zavadil rty o její pokožku. Všiml si, že její duhovky hrají různými odstíny modři, uprostřed světlejšími a na okrajích tmavšími, a jsou olemované tenkou černou čárkou, díky čemuž vypadaly ještě větší.

„Jsem okouzlen, že vás poznávám, slečno Harperová.“

„Ach... děkuji.“ Váhavě se uklonila a rychle pohlédla na druhou stranu místnosti, odkud ji pozoroval její otec.

„Slečna Harperová...“ vlastní otec ho sjel varovným pohledem, „je tu proto, aby doprovodila Arthura na večeři.“

„Opravdu?“ zeptala se mírně udýchaným hlasem a rychle zvedla hlavu, jako by ji překvapilo, že se stala středem takové pozornosti.

„Ano, drahoušku. Váš otec to dovolil.“

„Skutečně?“ Tentokrát viditelně působila otřeseně.

„To bohužel nepůjde, pane,“ promluvil konečně Arthur. „Už jsem slíbil, že na večeři doprovodím slečnu Websterovou. Omlouvám se, slečno Harperová.“

„V tom případě musíš slib slečně Websterové vzít zpátky.“ Otcovými rysy se mihlo překvapení. „Souhlasil jsem, že doprovodíš slečnu Harperovou.“

„Možná jsi mě tedy měl o svém přání informovat dřív, otče. Nebo se mě alespoň zeptat. Nepřeji si být nezdvořilý.“

„*Tohle* nezdvořilé je!“

„Co kdybych doprovodil slečnu Harperovou na večeři já?“ přerušil je Lance uhlazeně. „Tak to zůstane v rodině, nemám pravdu?“

„Ty se do toho nepleť!“ Otcův obličej začínal nabírat známou hnědofialovou barvu.

„Jak si přeješ. Jen jsem se snažil pomoci.“

„Všichni moc dobře víme, jak pomáháš!“

Otec sebou prudce cukl, jako by si právě uvědomil, co řekl a kdo je poslouchá. Zřejmě ho nenapadalo, jak tuto roztržku urovnat, a brada se mu třásla pocitem marnosti, hněvem a rozpaky.

„Moje nabídka stále platí, slečno Harperová.“ Lance přerušil trapné ticho a pobaveně pohlédl na otce. „I když vám nejspíš nebudu schopn nabídnout tak duchaplnou konverzaci jako tady můj bratr.“

„Arthure.“ Otec se k synovi obrátil s výhrůžným tónem. „Na slovíčko.“

Lance věnoval bratrovi chápavý pohled a pak oba muži ustoupili a nechali ho samotného s nesmírně rozpačitou společnicí. Teď mají její tváře alespoň nějakou barvu, pomyslel si jízlivě. Růžově plály, jako by ji ta situace ponížila víc než jeho otce.

„Nechtěla jsem nikomu působit potíže.“ Mluvila tak tiše, že se k ní musel naklonit, aby ji slyšel.

„A také jste žádné nezpůsobila.“ Ustoupil stranou, aby jí zabránil ve výhledu na hádajícího se otce a bratra. „V naší rodině nejsme spokojení, dokud si všechno jaksepatří neujasníme.“

„Váš bratr moc spokojeně nevypadá.“ Pohlédla na něj s mírně svraštělým obočím. „Vlastně se zdá, že je nešťastný.“

Lance se zamračil a obrátil hlavu. Byla to pravda. I když to nerad přiznával, Arthur opravdu vypadal nešťastně. Měl shrbená ramena, jako by ho tížilo závaží, které nedokázal setřást ani odhodit. Ne že by s tím Lance *mohl* něco udělat – kromě rady, aby se otcovi vzepřel, což dělával dost často –, ale slečna Harperová byla všímavější, než očekával. Jestli si nedá pozor, za chvíli prokoukne i jeho.

„Jestli už slíbil, že doprovodí slečnu Websterovou, měl by jít na tu večeři s ní.“ Upřela na něj doširoka rozevřené oči. „Nechápu, proč na tom váš otec tolik trvá.“

Pokrčil rameny a doufal, že to gesto vyznělo dostatečně nenuceně. „Naši otcové jsou staří přátelé. Asi chtějí, abyste se vy dva vzájemně poznali.“

„Bez vás?“

„Ano.“ Nedokázal potlačit úsměv. „Obávám se, že mě má pověst předcházet.“

„Jaká pověst?“

Otevřel ústa a potom je zase zavřel, aby se nerozsmál. Nestávalo se mu často, že by se nezmohl na slovo, ale v tomto případě ho opravdu nenapadlo, jak na to má odpovědět. Skutečně byla tak nevinná, že nevěděla, co svou poznámkou myslí? Rád by jí to vysvětlil, možná dokonce i ukázal, ale z druhé strany tanečního sálu cítil otcův nesouhlasný pohled. Nepotrvá dlouho, než k nim stařík dojde a vyruší je, a Lanceovi se nechtělo nechat ji tak brzy odejít.

„Nezatančíme si před večeří?“ Rozmáchlým gestem jí nabídl rámě.

„Zatančit si?“ Vypadala, jako by jí právě udělal neslušný návrh. „Ne, to nemůžu.“

„Proč ne?“ Nápadně se rozhlédl. „Jsme v tanečním sále, jestli se nepletu.“

„Moc mi to nejde. Tedy učila jsem se tančit, ale jen s ženami a nikdy na veřejnosti. Takže si myslím, že to neumím.“

„Mám si to vyložit tak, že jste ještě nikdy netančila s mužem?“

„Ano. Otec říká...“

„Ale to je skvělá příležitost! Jednou s tím musíte začít.“

Impulzivně ji vzal za ruku a navzdory zuřivému výrazu jejího otce ji táhl na parket. Představa, že bude jejím prvním tanečníkem, ho podivně lákala a poznat budoucí švagrovou ničemu neuškodí. Neflirtoval s ní, každopádně ne víc, než bylo přirozené, a Arthurovi to nevadilo – nebo si toho spíš ani nevšiml.

Vzhledem k vášnivě diskuzi, která se odehrávala na kraji tanečního parketu, si jeho bratr vybral ke vzpouře to nejveřejnější možné místo ze všech. Zdálo se, že ta roztržka jen tak neskončí. A v tom případě čím déle zabaví osobu, jíž se ta debata týká, tím lépe. Vlastně je to od něj skoro nesobecké...

„Ne!“ Prudce se zastavila a vytrhla mu svou ruku.

„Slečno Harperová?“

Překvapeně se obrátil. Najednou vypadala vzdorně, nahrbila se jako kočka, blýskala očima a syčela na něj. Působilo to tak odzbrojujícím dojmem, že ucítil, jak v něm klíčí něco podobného úctě. Zjevně nebyla tak poslušná, jak se domníval, nedala se snadno okouzlit, přemluvit proti své vůli ani odvést

na taneční parket. Pod drobným a poddajně vyhlížejícím zevnějškem se skrývaly drápy. Hrome, díky tomu působila ještě přitažlivěji!

„Omlouvám se za upřímnost, slečno Harperová.“ Sklonil hlavu, aby se pokusil projevit vhodnou kajícnost. „Na vině je má přílišná horlivost.“

„Řekla jsem vám, že neumím dobře tančit.“

„Ale já ano, i když to o sobě tvrdím jen já sám. Přesto jsem během minulé půlhodiny nikoho nepustil.“ Popošel k ní a s předstíranou vážností si položil ruku na srdce. „A slibuju, že nedovolím, abyste upadla. Jestli mi ovšem prokážete laskavost a zatančíte si se mnou?“

Mírně rozevřela oči, jako by si nebyla jistá, jak na to má reagovat, a Lance se přistihl, že touží, aby odpověděla ano. Koutkem oka zahlédl, jak k nim míří její otec, pravděpodobně proto, aby ji odtáhl pryč, a z mírného naklonění její hlavy nabyl dojem, že si ho všimla také.

To ji zřejmě překvapivě přimělo k rozhodnutí. Po chvilkovém zaváhání přijala jeho rámě a odcházela s ním na taneční parket.

Orchestr spustil a Lance se spokojeně usmál. Hráli polku, rychlejší tanec než valčík, ale přesto mohl být tváří k ní, položit jí ruku na lopatku a druhou sevřít její prsty v rukavičce.

„Otec mi přikázal, ať kromě vašeho bratra s nikým netančím.“ Napjala se, když jí přejel rukou po kříži.

„V tom případě jste vzdornější, než jsem se domníval, slečno Harperová.“

„Vůbec vzdorná nejsem.“ Její výraz se mírně změnil. „Ačkoliv někdy bych ráda byla.“

„Skutečně? V tom případě jste narazila na toho pravého. Milerád vám s tím pomůžu.“

„Vážně?“ Překvapeně svraštila obočí. „Děkuji vám.“

Potlačil smích. Flirtoval s ní ze zvyku, ačkoliv ho překvapilo, jak různorodé myšlenky mu vyvstaly v hlavě. Pro bratrovu budoucí manželku se nehodila ani jedna z nich. Přes její hlavu viděl, jak na něj Cordelia Braithwaiteová špulí rty, ale nechalo ho to chladným. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu dával přednost bezelstné a neobvyklé slečně Harperové.

„Hrají dost rychle,“ hlesla nervózně.

„Jen se nechte vést.“

Konejšivě jí stiskl prsty a provázel ji v čím dál širších kroužcích po tanečním parketu. Zpočátku mírně škobrtla, ale rychle vycítila rytmus, přizpůsobila se živému tempu a postupně se v jeho náruči uvolnila. Navzdory jeho obavám bylo překvapivě snadné s ní tančit. Vůbec ho nebolela záda. Byla tak lehká, že ji při každém poskočení zvedl z podlahy, a díky přirozenému klidu se vznášela v jeho náruči jako pírkó.

„Nenapadlo mě, že jste lhářka, slečno Harperová.“ Vyčítavě povytáhl obočí.

„Jak to myslíte?“ Znovu vypadala polekaně.

„Řekla jste, že neumíte moc dobře tančit. Ale podle mě jste přirozený talent.“

Usmála se a celá tvář se jí rozzářila. „Baví mě to. Doma máme taneční sál, ale nikdy jsme žádný ples nepořádali.“

„Taková škoda.“

„Někdy tam tančím sama.“

„Bez hudby?“

„Zpívám si.“ Kousla se do rtu, jako by svého přiznání okamžitě zalitovala. „Asi to zní směšně.“

„Právě naopak. Jsem si jistý, že je radost na vás pohledět. Rád bych vás viděl *i* slyšel.“

Znovu se usmála a Lance zpevnil sevření na jejím rameni. Ucítíl pobavení i zájem. Nikdy nebyl v Harperově sídle ve Whitby, o němž se povídalo, že je obrovské a na pohled stejně chladné jako jeho majitel. Dcera byla skutečně jako z pohádky. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby se dozvěděl, že vyrostla ve věži ze slonoviny.

„Chápu dobře, že tohle je váš první ples?“

Nadšeně přikývla. „Je to můj první vstup do společnosti. Nikdy jsem neviděla tolik lidí na jednom místě. Všem dámám to moc sluší.“

„Asi ano.“ Rozhlédl se, ačkoliv mu připadalo, že zbytek místnosti ztratil část třpytu. Ve srovnání s ní vypadaly všechny ostatní ženy nevýrazně.

„Představíte mě některým z nich?“

„Dámám?“ Tentokrát povytáhl obě obočí. „Copak žádné z nich neznáte?“

„Jediní lidé, které tu znám, jsou můj a váš otec a teď vy. Nemám moc přátel.“

„Ani ve Whitby?“

„Ne.“ Zatvářila se mírně omluvně. „Otec nerad přijímá návštěvy a nepřeje si, abych někam chodila sama.“

„Skutečně?“ Pocítil příval hněvu. To ji vážně drží doma jako ve vězení? A přesto mluvila věcně, jako by nic jiného neočekávala. „V tom případě vás rád někomu představím. Také byste mohla požádat otce, aby uspořádal vlastní ples. Abyste si mohla zatančit ve vlastním domě.“

„Otce?“ Její smích zněl jako cinkání zvonků. „To si neumím představit.“

„Ani až budete vstupovat do společnosti?“ Zmocnilo se ho náhlé nutkání vyzkoušet ji a zjistit, zda tuší, jaké s ní má otec plány. „Určitě byste neměla nouzi o nápadníky.“

Stříbrná zář, která ji obklopovala, náhle vybledla, jako by jí na obličej dopadl stín. „Otec nápadníky neschvaluje.“

„Možná ne, ale po dnešním večeru vás jistě spousta mladíků zatouží poznat lépe.“

„Nebo spíš zatouží po otcových penězích?“

Málem zakopl, tak ho její otevřenost vyvedla z míry. Měla pravdu v tom, že v očích okolního světa bylo jmění jejím nejpřitažlivějším rysem. Vypadala příliš neobvykle, aby se dala nazvat kráskou – nepřekvapilo by ho, kdyby jeho otec opravdu viděl při pohledu na ni peníze –, ale o takových věcech se obvykle nemluví nahlas.

„Chápu.“ Část myšlenek se mu zřejmě odrazila ve výrazu tváře, protože jejími rysy prolétl bolestný výraz. „Ráda bych přestala tančit.“

Zamrkal. Překvapila ho podruhé za necelou minutu. Ještě nikdy v životě ho žádná žena nepožádala, aby s ní přestal tančit. Většinou po něm chtěly mnohem víc. Tolik by ho nepřekvapilo, ani kdyby mu vlepila políček na tvář.

„Slečno Harperová, jestli jsem vás urazil, pak se omlouvám.“

„Neurazil.“ Zastavila se uprostřed tanečního parketu a strnula jako socha. „Vím, jaká jsem.“

„Opravdu?“ Omluvně pokynul dalšímu páru, který při tanci narazil přímo do jeho zad.

„Ano! A odmítám vám dovolit, abyste mě kvůli tomu zesměšňoval.“

„Kvůli čemu?“

Dál se nedostal, protože se mu vytrhla, a zatímco za ní beze slova zíral, prodírala se mezi tanečníky. Co proboha řekl, že to u ní vyvolalo tak prudkou reakci? Že by mohla mít nápadníky? Ženy těší, když

jim někdo říká, že budou mít ctitele, ne? A přesto si zřejmě myslela, že se jí posmívá, jako by sama ta představa byla vtip – jako by *ona* sama byla vtip. Ale proč by si to krucinál myslela?

Vyкроčil za ní jinou cestou v davu. Ať udělal cokoliv, musel to napravit. Jestli z ní jeho otec opravdu chtěl mít snachu, pak už by takhle špatnou situaci nerad zhoršoval. A navíc si ji skutečně nepřál rozrušit. Její ublížený pohled v něm vyvolal nečekaný pocit viny. Na takový pocit nebyl zvyklý, vlastně mu chvíli trvalo, než ji rozpoznal, a chtěl se jí co nejrychleji zbavit.

„Slečno Harperová.“ Zastavil ji dřív, než stačila dojít k otci. „Nedělal jsem si z vás legraci. Jen jsem se snažil konverzovat.“

„Mně to tedy zábavné nepřípadalo.“

„V tom případě z toho obviňte moji neschopnost.“ Napřáhl paži, zatímco se kolem něj pokusila protáhnout. „Byl jsem příliš troufalý, ale skutečně se domnívám, že byste mohla mít na každém prstě deset dychtivých ctitelů. Není mnoho žen, za nimiž bych se rozběhl přes taneční sál.“

Zvedla bradu a setkala se s jeho pohledem s takovou důstojností, že se cítil ještě provinileji. „Já nejsem hloupá, kapitáne Ambertone. Otec mi řekl, ať na manželství nepomýšlím, a já to nedělám. Varoval mě, že každému nápadníkovi půjde jen o mé bohatství.“

„Ale to je nesmysl!“ Zmocnil se ho spontánní výbuch hněvu. Jaký otec může říct dceři tak odpornou věc, jako by vůbec nebyla přitažlivá? Měla půvabu víc než dost, každopádně v jeho očích, i když neměl právo jí to říkat. To by měla být bratrova práce. Kde vlastně Arthur *vězí*? Ohlíželi se po nich lidé, ale po bratrovi jako by se zem slehla.

V očích jí zablýsklo. „Otec chce pro mě to nejlepší. Snaží se mě chránit.“

„Je to lhář!“

„Opravdu, pane?“

Při zvuku hlasu jejího otce Lance sevřel čelist a potlačil zaklení. Kam se poděl jeho slib, že se bude chovat slušně? Podařilo se mu vyvolat scénu, a ještě urazit jednoho z otcových nejstarších přátel. Ne že by ho to nějak zvlášť mrzelo. Právě naopak, teď když skandál skutečně vypukl, nechápal, proč by se ho měl snažit ukončit.

Obrátil se a pohlédl staršímu muži přímo do očí. „Jestli jste řekl své dceři, že by si ji jen kvůli ní žádný muž nevzal, tak ano, pane, jste lhář.“

„Do toho, co říkám dceři, vám nic není.“ Harperovy oči podobné korálkům se nenávistně přimhouřily. „A budu vám vděčný, pokud se od nás budete do budoucna držet dál. S takovým vyvrhelem, jako jste vy, už moje dcera tančit nebude.“

„Lepší vyvrhel než lhář.“

„Kapitáne Ambertone!“ Slečna Harperová se mezi ně vmáčkla, ale byla tak malá, že ani jednomu z nich nezabránila ve výhledu. „Nemáte právo urážet mého otce!“

„Mám, pokud on uráží vás.“

„Řekl jsem jí jen pravdu.“ Harper vystrčil bradu, jako by ho vyzýval, aby mu jednu vrazil. „Nebo mi chcete namluvit, že byste se s ní oženil, kdyby neměla moje peníze?“

„Cože?“ Vyřkl to slovo ve stejnou chvíli jako ona, ale nebylo možné odhadnout, kdo z nich působí zděšeněji.

„Ptal jsem se, jestli byste si ji vzal sám, když o ni jevíte tak dychtivý zájem.“

Lance upřel oči na její tvář, ale už se dívala jinam a paže měla založené kolem pasu, jako by se snažila vypadat co nejnenápadněji. *Oženil* by se s ní? Ne. Ovšemže ne. Neměl nikdy v úmyslu připoutat se k žádné ženě, ať už ji považoval za sebe-přitažlivější, jenže kdyby to řekl, uvedl by ji tím do ještě větších rozpaků. Přesto by to bylo lepší než zasnuby...

„Chystám se vrátit k regimentu, pane,“ plácl první výmluvu, která ho napadla. „Neměl bych manželku jak zaopřít.“

„Pch!“ Harper se zlomyslně ušklíbl. „Myslel jsem si to.“

Lance odolal nutkání popadnout ho za klopy a prohodit ho po hlavě nejbližším oknem. Co se to s ním proboha stalo? Všichni v sále se na ně dívali a napínali uši, aby slyšeli každé slovo – dokonce i hudebníci přestali hrát, aby jim nic neuniklo –, a přesto se zdálo, že je Harper odhodlaný vyhrát hádku, i když při tom poníží svou dceru na veřejnosti. Co je to proboha za zrůdu?

„Co se to tu děje?“ Konečně se k nim přihnal jeho otec a vlácel za sebou poraženecky vyhlížejícího Arthura. „Lanci, varoval jsem tě, aby ses choval slušně.“

„*Já* se chovám slušně.“ Lance si prohrábl vlasy, rozpolcený mezi podrážděním a zuřivostí.

Jak se vlastně ocitl v této situaci – mezi dvěma rozlícenými otci, mlčenlivým bratrem a drobnou dívkou, která vypadala, jako by si přála, aby se země otevřela a pohltila ji? Proč ji sakra hájil?

„Řekl mi, že jsem lhář,“ postěžoval si Harper rozhořčeně.

„A vy jste mě nazval vyvrhelem.“ Lance ho

přešel divokým pohledem. „Domnívám se, že jsme si kvít.“

„Omluv se!“ sykl jeho otec vztekle. „Hned se našemu hostovi omluv.“

„Nechcete si poslechnout moje vysvětlení?“

„Tvá vysvětlení jsou stále stejná. Řekl ti, že jsi vyvrhel, protože to tak je. Teď se omluv, nebo okamžitě odejdi z mého domu!“

„Přestaňte!“ přerušila je slečna Harperová. „Prosím, nehádejte se. Za všechno můžu já. Chovala jsem se neadekvátně.“

„O tom pochybuju, drahoušku.“ Jeho otec se ani neobtěžoval na ni pohlédnout. „Netrapte se tím.“

„Ale tohle nesmíte udělat! A už vůbec ne kvůli mně. Je to hrozné.“

„Zaslouží si to. Tohle byla poslední kapka, Lanci.“

„Od vás taky, otče.“ Na nic nečekal, obrátil se a rázným krokem se prodíral mezi tanečnický ke dveřím. „Nečekejte, že ještě někdy vkročím do tohoto domu!“

„Dobře!“ Otcův hlas se hlasitě rozléhal tanečním sálem. „Protože bych tě dovnitř ani nepustil! Už nejsi můj syn!“

Lance se zastavil ve dveřích a otevřel ústa, aby měl poslední slovo, ale pak zahlédl bratra a zase je zavřel. Arthur stál stranou a vypadal tak zoufale, že se Lance zmocnilo pokušení dojít zpátky do místnosti a odvléct ho s sebou. Ale vrátí se k regimentu a Arthur... se zkrátka ožení. S Violet Harperovou.

Naposledy pohlédl na její tvář a velké modré oči, které byly tak otřesené, že vypadaly ještě větší. V jedné věci měla pravdu. Opravdu byla všechno její vina. Kdyby se nechovala tak zatraceně přecitlivěle, nemusel by se za ní rozběhnout, aby se omluvil, nenarazil